

dre Medlemmer af Udvalget have stillet, og som gaaer ud paa, at de Obligationer, der for det omhandlede Bederlag blive at udstede, naar vedkommende Panthavere fordrer det, og derom betimelig gjøre Anmeldelse for Finantsministeriet, ikke uden deres Samtykke skulle kunne udleveres til Cieren. Allerede derved, at Pantehaverens Ret indskrænkes til Obligationerne, vil ikke Lidet være vundet, siden der da ingen Panffelighed vil være ved at de constante Summer udbetales til Cieren, og jeg troer heller ikke, at det i og for sig kan have stor Betænkelse at gaae ind herpaa, da disse contante Summer dog som oftest ere meget ubetydelige og i intet Tilfælde vilde være af nogen synderlig Betydning. Fremdeles turde det i practisk Henseende være meget tjenligt, og derhos være ubetænkeligt, at betinge Panthavernes Ret af at de gjøre Anmeldelse for Finantsministeriet inden den Frist, som omtales i Lovudkastets § 7, og hvis nærmere Bestemmelse ifølge denne Paragraph skulde overlades til bemeldte Ministerium. Det stod da i enhver Pantehavers Magt, saafremt han dertil fandt Anledning, at gjøre den fornødne Anmeldelse, for at sikke sig sin Ret; men useilbarligt vilde mangfoldige Panthavere slet ikke melde sig, og forsaavidt bortfaldt altsaa Panffelighederne af sig selv. Jeg har vel hort den Indvending fremsætte, at det dog kunde ventes, at i Særdeleshed Bestyrerne af offentlige Stiftelser og andre lignende Indretninger uden Undtagelse vilde ansee sig opfordrede til at gjøre Anmeldelse; men foruden at der allerede vilde være meget vundet ved at mangfoldige private Pantehavere ikke meldte sig, troer jeg heller ingenlunde, at det kan antages som givet, at enhver offentlig Stiftelses eller lignende Indretnings Bestyrelse vilde ansee sig forpligtet til ved Anmeldelse for Finantsministeriet at sikke vedkommende Stiftelse eller offentlig Indretning Udgang til Bederlagssummen; navnlig vil en saadan Anmeldelse ofte ikke finde Sted i de Tilfælde, hvor den givne Sikkerhed i og for sig kan ansees aldeles betryggende.

Den ærede Ordfører har iøvrigt meent, at han og de Medlemmer af Udvalget, som han har sluttet sig til, ved det af dem gjorte Forslag have fastholdt Udkastets Tanke, og han har forudsat, at det de have foreslaaet, er det Selsamme, som indeholdes i Udkastet, kun med en forandret Redaction. Men heri maa jeg tillade mig at modsige den ærede Ordfører, thi saaledes forholder det sig ikke. Udkastet har nemlig et ganske andet Indhold, end det, der vil komme ud ved at følge de sidstnævnte Medlemmers Forslag; thi Bestemmelsen i det sidste Stykke af Udkastets § 6 gaaer ud paa, at Panthaverne ikke skulde kunne modsætte sig, at Cieren selv modtog Bederlagssummen, med mindre Pantfætterens Bo var under Opbud eller Skiftebehandling, eller Dom var erhvervet over Pantfætteren, forinden Bederlaget blev anvist til Udbetaling. Hvad i Særdeleshed det sidstnævnte Tilfælde angaaer, er det Noget, som behøver en særegen positiv Hjemmel, at Panthaveren, naar han havde erhvervet Dom over Pantfætteren, allerede paa Grund deraf, ved en simpel Anmeldelse kunde forhindre denne fra at faae Bederlagssummen udbetalt, idet der, ifølge den nu gjældende Lovgivning, maatte tages ganske andre Forholdsregler fra Pantehaverens Side, naar han vilde opnaae hiint Diemed. Jeg troer imidlertid, som jeg allerede har tilladt mig at bemærke, at der kan være god Anledning til i den omhandlede Henseende at gaae en Deel videre end efter Lovudkastet. Hvad der i Udkastet umiddelbart i Forveien anføres om det Tilfælde, at Pantfætterens Bo er taget under Opbud eller Skiftebehandling, forekommer mig iøvrigt paa en mindre heldig Maade at være sat i Forbindelse med det Foregaaende; thi det er klart, at, naar Pantfætterens Bo er under Opbud eller Skiftebehandling, maa det, endog uden Hensyn til Pantehaverens Interesse, tagttages at Bederlaget udbetales ikke til Cieren selv, men til Boet.

Rettelse.

Nr. 224 Sp. 3562 L. 21 f. n. „Interessen“ læs: „Interesseløshed“.